

Proso seté

Panicum miliaceum L.

OBILNINA

TŘÍDA: jednoděložné ČELEĎ: lipnicovité ROD: proso

I když jej dnes u nás známe spíše z ptačích krmítek, patří proso společně s pšenicí a ječmenem mezi nejstarší kulturní plodiny – důkazy o jeho pěstování v Asii a Africe jsou staré více než 7 000 let. Proso dokáže růst ve velmi suchých podmínkách a je oblíbenou potravinou v subsaharských oblastech Afriky a v jihovýchodní Asii. K nám se proso dostalo pravděpodobně při stěhování národů a prosná kaše a placky se pak na dlouhou dobu staly nedílnou součástí středověkého jídelníčku. Protože proso vyžadovalo čisté, nezaplevelené půdy, považovalo se za velmi vzácnou a ceněnou obilninu. Karel Veliký jej kolem roku 800 n. l. dokonce ustanovil postním pokrmem. Nakonec ale v Evropě proso postihl podobný osud jako žito či pohanka a z evropských polí jej vytlačila pšenice. Dnes zájem o pěstování prosa ožívá. Umí dobře odolávat suchu, se kterým se vlivem klimatických změn v budoucnu počítá, tvoří velké množství biomasy, má zajímavé nutriční složení a je bezlepkové.

Loupané obilky, kterým se říká jáhly, se upravují na krupici, melou na mouku a vaří se z nich kaše, přidávají se do pečiva a z kvašeného prosa se vyrábí různé kvasné nápoje.

